

นิทานที่แต่ละคนอ่านแล้วเข้าใจเรื่องราวต่างกัน

นิทานก่อนนอน

ตามฝัน ตามหา

นิทานที่แต่ละคนอ่านแล้วเข้าใจเรื่องราวต่างกัน

นิทานก่อนนอน

ตามฝัน ตามหา

นิทานก่อนนอน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่ารูปแบบใด
นอกจากจะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้เขียนและเรียบเรียงเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ตามฝัน ตามหา.

นิทานก่อนนอน.-- กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ,
2564.

147 หน้า.

1. นิทาน. I. ชื่อเรื่อง.

398.2

ISBN 978-616-582-698-3

เขียนและเรียบเรียงโดย : ตามฝัน ตามหา

ISBN : 978-616-582-698-3

พิมพ์ครั้งที่ 1 : เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2564 จำนวน 100 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 2 : เดือนมกราคม พ.ศ. 2565 จำนวน 50 เล่ม

พิมพ์ที่ : ศูนย์ผลิตตำราเรียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

1518 ถนนประชากรราษฎร์1 แขวงวงศ์สว่าง เขตบางซื่อ กรุงเทพฯ 10800

โทรศัพท์ 0-2555-2000 ต่อ 1436-1437 www.textpub.kmutnb.ac.th

จัดพิมพ์โดย : ศาสตราจารย์ ดร.กฤษมันต์ วัฒนาณรงค์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

ชื่อ เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์อื่น ๆ และเนื้อหาของสิ่งพิมพ์ที่ศูนย์ฯ ดำเนินการพิมพ์เป็นหนังสือนั้น เป็นความคิดเห็นของเจ้าของตำรานั้น
เจ้าของตำราจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อผลในทางกฎหมายหรือละเมิดใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการตีพิมพ์แต่เพียงผู้เดียว โดยศูนย์ฯ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง
และไม่มีส่วนในการรับผิดชอบต่อผลทางกฎหมายที่อาจเกิดขึ้นดังกล่าวแต่อย่างใด ในหนังสือฉบับนี้เป็นการใช้เพื่อประกอบการบรรยายเพื่อประโยชน์
ในการศึกษา และหากพบข้อผิดพลาดหรือส่งผลกระทบการใด โปรดแจ้งได้ทางผู้แต่งตำรา

คำนำ

หนังสือ นิทานก่อนนอน เล่มนี้เขียนจากเรื่องที่แต่งขึ้น เพื่อใช้สำหรับเป็นแนวทางสำหรับผู้ต้องการสร้างเรื่องราวขึ้น หรือเล่าเรื่อง (Story Telling) เป็นการนำเรื่องราวมาเสนอให้ผู้อ่านได้ใช้จินตนาการ โดยจินตนาการไปถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนที่มีเรื่องราวในนิทานเรื่องนั้น ๆ ต่อมาเป็นการทำความเข้าใจเรื่องราวท่ามกลางการอ่าน และสุดท้ายคาดเดาผลพวงที่เกิดขึ้นต่อไป เมื่อจบเรื่องราวที่อ่าน เป็นการเขียนที่รวบรัด หักมุมให้ผู้อ่านคิดเอง บางเรื่องไม่สมเหตุสมผล มีจินตนาการเองเป็นสำคัญ จึงต้องอาศัยจินตนาการของผู้อ่านประกอบด้วยอย่างมาก

จากเหตุผลของการเขียนดังกล่าว แต่ละคนที่อ่านหนังสือนิทานก่อนนอนเล่มนี้ อาจมีความเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ในหนังสือนี้ไม่เหมือนกัน สามารถนำไปสู่การสนทนาและตีความไปได้หลากหลาย เรื่องราวในหนังสือนี้ได้ทดสอบการตีความเบื้องต้นจากผู้อ่านมาแล้ว ด้วยการให้ผู้เชี่ยวชาญในการอ่านเรื่องราวได้ตีความผ่านการนำเสนอทางสื่อสังคมออนไลน์ พบว่า แต่ละท่านมีความเข้าใจแตกต่างกันทั้งในรายละเอียด และในสาระสำคัญของเรื่อง

ผู้เขียนจึงมีความยินดีที่จะนำเสนอเรื่องราวในหนังสือนิทานก่อนนอนนี้ให้ท่านได้อ่านเพื่อตีความหรือจับใจความที่ผู้เขียนต้องการสื่อความว่าตรงกับท่านผู้อ่านมากน้อยเพียงใด

ตามฝัน ตามหา

พฤษภาคม 2564

สารบัญ

เรื่องที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	แก้กว่า ฉลาดกว่า	1
2	กิ้งหรีดปลาหมึก	3
3	ของใช้แล้ว...ราคาแพง	7
4	ขอเวลานับดาว	11
5	แข่งรถแข่งวาสนา	16
6	ความถูกต้องในการเลือกสิ่งที่ดี	20
7	คำทำนายของหมอดู	23
8	งมกลิ้งในสระน้ำ	27
9	แล้วอย่างไรล่ะ?	30
10	ตามหาเปิด	34
11	ตามหาพระดี	36
12	ถวายสังฆทาน	40
13	โรคย้าคิดย้าทำ	43
14	นอกสนามยิงปืน	47
15	นักร้องเสียงดี	53
16	เป็นบ้าที่ภูกระดึง	58
17	ผิดสัญญา	61
18	ฝันที่ไม่สม	65
19	ภาพขาวดำ	69
20	ภาพรางวัลที่ ๑	72
21	ไม่มีตาหลัง	74

22	รหัสตู้เซฟ	76
23	รอยรักที่เปลี่ยนไป	80
24	รักแท้เพชรเทียม	83
25	ลูกเทพ	88
26	ลูกสาวป่าแฉ่ม	91
27	วันกล้องถ่ายรูป	94
28	เวลาที่หายไป	98
29	สถิติภาคพิสดาร	102
30	สนามพล่ง	106
31	สามคนกลับบ้านได้	110
32	หนูชื่อเก็ด	115
33	หมอฟันคนสวย	118
34	หลวงพี่	121
35	อัญมณีสีแดง	124
36	น้ำตาเมียเช่า	129
37	ชีวิตข้างทาง	132
38	สามสาวชาวฝัน	138
39	คนโบกรถ	140
40	ชาวสี่รัฐ	143
41	อาจารย์ใหม่	145

1. แก่กว่าฉลาดกว่า

นิทานส่วนมากจะขึ้นต้นว่า กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว นิทานก่อนนอนเรื่องนี้จะขึ้นต้นว่า กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังเดินอยู่ในศูนย์การค้าในย่านที่ถือว่ามีความเจริญที่สุดของเมืองหลวง เพื่อมองหาสินค้าที่ต้องการ คือกระเป๋าเดินทางใบใหญ่สำหรับใส่เสื้อผ้าเพื่อการเดินทางได้หนึ่งอาทิตย์ เขาต้องการกระเป๋าที่มีความทนทาน แข็งแรง แน่นหนา เขาใช้เวลาเดินหาสินค้าอยู่นาน พนักงานขายต่างเข้ามาให้ความรู้ สาธิตการใช้งานกระเป๋าแบบต่าง ๆ อย่างเต็มใจ เพราะคนขายดูท่าทางลูกค้าหนุ่มคนนี้แล้ว เขาพร้อมที่จะซื้อสินค้าทันทีที่ได้กระเป๋าตามต้องการ พนักงานขายแต่ละคนก็นำเสนอกระเป๋าพร้อมทั้งบอกสรรพคุณของกระเป๋าแบบต่าง ๆ ว่ามีคุณสมบัติอย่างไร พนักงานหนุ่มและอีกสองสาวรวมสามคนได้มาช่วยกันบอกถึงประโยชน์ในการใช้งาน และคุณสมบัติของกระเป๋าแต่ละประเภท แต่ละชนิดอย่างละเอียด แต่ดูเหมือนจะยังไม่สามารถปิดการขายได้ กระเป๋าที่นำเสนออย่างไม่เป็นที่ถูกใจชายหนุ่มที่เป็นลูกค้า

ก่อนที่ชายหนุ่มจะเดินออกจากแผนก ที่ขายสินค้าประเภทกระเป๋าเดินทาง ก็มีหญิงสาววัยกลางคน เป็นคนสวยสง่า แต่งตัวใส่เสื้อผ้าราคาแพง ท่าทางน่าจะเป็นผู้บริหารเดินเข้ามาหาพร้อมทั้งถามชายหนุ่มว่า...“กำลังหากระเป๋าอยู่หรือคะ?” ชายหนุ่มหันไปตอบรับแบบเรียบ ๆ ว่า “ครับ ผมกำลังมองหากระเป๋าสำหรับเดินทางอยู่” การสนทนาเริ่มขึ้น และมีคำถามต่อมาว่า “จะไปไหนหรือคะ?” และคำถามต่อมาคือ “จะไปกี่วันคะ?” เป็นคำถามที่พนักงานขายไม่เคยถามเขาเลย มีแต่จะบอกว่ากระเป๋าที่มีอยู่นั้นมีสรรพคุณอย่างไร ใส่อะไรได้บ้างมีช่องเก็บของอย่างไร และบรรยายความแข็งแรงทนทาน ใช้งานได้ดีอย่างไร...ชายหนุ่มตอบไปว่า “จะไปประเทศสิงคโปร์ ไปแค่หนึ่งอาทิตย์” เธอยังยืนฟังอย่างสงบ และมีคำถามที่สามออกมาอีกคือ “จะไปทางไหน รถไฟ รถยนต์ หรือบินไปคะ?” ชายหนุ่มแปลกใจ ไม่รู้

เหมือนกันว่าเธอถามทำไม เป็นคำถามที่พนักงานขายทั้งสามคนไม่เคยถาม แต่เขาก็ยินดีจะตอบ เขาตอบไปว่า “ไปทางเรือครับ” เธอฟังแล้วก็ยิ้มในใจไปหน้า แล้วบอกว่า “ตามมาทางนี้” แล้วเธอก็เดินนำหน้าไปที่แผนกกีฬาและซื้อไปที่กระเป๋าสื่อผ่านนักกีฬา ใบใหญ่ทำด้วยวัสดุสังเคราะห์ ยืดหยุ่น มีรูปร่างทรงกระบอก แล้วบอกว่า “กระเป๋านี้จะเหมาะกับการเดินทางของคุณ” ทันทีที่เห็นกระเป๋ายายหนุ่มแสดงความพอใจ และตกลงซื้อในทันที พนักงานขายทั้งสามคนก็ตามมาถึงและนำสินค้าไปทำการพับบรรจุใส่ถุง เช็คราคาและนำกลับมาให้ยายหนุ่มพร้อมใบเรียกเก็บเงิน ยายหนุ่มรับสินค้าและจ่ายเงินค่าสินค้าพอดีกับราคา ไม่ต้องมีการทอนเงิน

พนักงานคนหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างเบา ๆ ว่า ผู้จัดการรู้ได้อย่างไรว่าเขาจะเอากระเป๋านักกีฬา ทำให้ยายหนุ่มทราบว่าสาวสวยวัยกลางคนเป็นผู้จัดการห้างสรรพสินค้านี้ ยายหนุ่มหันไปพูดกับพนักงานขายขณะกำลังหิ้วสินค้าอยู่ ว่า “ผู้จัดการถามผมในสิ่งที่พวกเธอไม่เคยถาม” และก่อนที่ยายหนุ่มจะเดินจากไป เขาได้ยิน ผู้จัดการพูดกับพนักงานขายของเขาว่า “ฉันรู้ในสิ่งที่เธอไม่รู้ ฉันจึงขายของได้ ฉันก็บอกเธอไม่ได้หมดว่า การขายของให้ได้นั้นต้องรู้อะไรบ้าง ตอนนี้พวกเธอเรียนรู้อีกอย่างหนึ่งว่า Older is wiser. หมายความว่า “แก่กว่า ฉลาดกว่า” เคยได้ยินบ้างไหม”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า: “แก่กว่า ฉลาดกว่า” ความรู้และประสบการณ์เป็นสิ่งจำแนกความแตกต่างของคน การที่เชื่อว่าความรู้อาจเรียนกันได้หมดนั้นไม่ถูกต้อง ถ้าความรู้หมายถึงปัญญาที่ได้มาจากการเรียน ความรู้ที่เรียนได้ทั้งหมดได้ แต่ประสบการณ์และความรู้ที่สั่งสมมาด้วยกาลเวลานั้น มีอาจทั้งหมดได้เลย ผู้ที่แก่กว่าหรือมีอายุมากกว่าย่อมมีประสบการณ์ผ่านโลกมามากกว่าผู้ที่อายุน้อยกว่าจึงย่อมฉลาดกว่า

2. กุ้งแห้งปลาหมึก

สุดทางของทางเดินเลียบริมทะเลจะเข้าสู่หมู่บ้านชาวประมง ต้องผ่านวัดเล็ก ๆ ที่ชาวบ้านใช้เป็นที่พักประกอบพิธีกรรมทางศาสนาต่าง ๆ ช่วงค่ำของวันหนึ่งสาวสวยคนหนึ่งกำลังเดินอย่างสบาย ๆ มุ่งเข้าสู่หมู่บ้านนั้น และกำลังจะผ่านวัดนั้น สายตาก็มองเห็นชายชราคนหนึ่งนั่งอยู่คนเดียวที่ศาลาหน้าวัด สาวคนนั้นเดินเข้ามาใกล้ยิ่งเห็นชัดว่า เป็นชายผมขาวสีดอกเลาอายุประมาณ 60 ปีเศษ ท่าทางกำลังรอใครสักคนที่อยู่ในวัด

สาวเจ้าจึงเอ่ยถามขึ้นว่า “ป้า ซื้อกุ้งแห้งไหมคะ...ชายฉกรรจ์...จะมีดีแล้ว เหลืออยู่ 2 กิโล เป็นกุ้งคัดตัวใหญ่ไม่ใช่สี่ ตากแห้งสะอาดคะ คิดแค่ 500 บาทค่ะ”... แล้วก็เดินเข้ามายืนตรงหน้าชายชรา

ชายชราหันมาตามเสียงเรียก และตอบว่า “นอกจากกุ้งแห้ง แล้วมีอะไรอีก...” สาวเจ้าตอบอย่างรวดเร็วพร้อมยกตะกร้าที่หิ้วขึ้นชูแล้วบอกว่า “มีปลาหมึกแห้งอีกสัก 1 กิโล ตัวโตราคาแพงเลยขายไม่ออก ราคา กิโลละ 1200 บาทค่ะ...”

ชายชรา ยิ้มเล็กน้อยไม่แปลกใจที่เธอเรียกว่า “ป้า” เพราะชาวบ้านแถบนี้จะเรียกคนสูงอายุว่า “ป้า” เป็นปกติ พร้อมทั้ง ล้วงไปหยิบกระเป๋าสตางค์ และนำเงินออกมาเป็นใบละพันจำนวนสองพันบาท พร้อมพูดว่า “ขอซื้อทั้งหมดเลยละกัน ทั้งกุ้งแห้งและปลาหมึกแห้งเป็นเงินเท่าไร” ชายชรากลามไปโดยไม่ต้องการคำตอบที่รู้อยู่แล้ว

หญิงสาว ยื่นของให้และบอกว่า “หนูไม่มีเงินทอนสามร้อยบาท...เดียวไปเอาเงินทอนที่บ้านก่อน ฝากของไว้ที่ป้าก่อนนะ เดี่ยวมา...” แล้วเธอก็เดินจากไปมุ่งหน้าไปทางหมู่บ้านโดยไม่ได้รับเอาเงินสองพันบาทที่ยังอยู่ในมือของชายชราไปด้วย

ผ่านไปประมาณ 10 นาที พระรูปหนึ่งอายุรุ่มราวคราวเดียวกับชายชราผู้นั้น เป็นพระที่อยู่วัดเดินอย่างสำรวมมาที่ศาลา ตรงมาหาชาย

ชราผู้นั้น เหมือนรู้ว่าชายชรา กำลังรอท่านอยู่ ชายชรายกมือไหว้ พระรูปนั้น และพระรูปนั้นก็กล่าวว่า

“เจริญพรโยม อาตมาเพิ่งเสร็จกิจทำวัตรเย็น กุฎิที่ท่านได้บริจาคสร้างไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว เชิญโยมเข้าไปดูได้”

ชายชรานิ่งเงียบ แสดงท่าทางอึกอัก พร้อมทั้งมองไปยังหมู่บ้าน และพูดว่า “ผมซื้อของทะเลตากแห้งจากชาวบ้านที่เอามาขาย เธอไม่มีเงินทอน เธอกำลังไปเอาเงินทอนสักพักหนึ่งแล้ว เดี่ยวเธอกลับมาจะไม่พบผม ขอให้ผมรอเธอกลับมาก่อนนะครับ คิดว่าคงไม่นาน”

พระรูปนี้เคยเป็นเพื่อนตั้งแต่เรียนชั้นประถมศึกษาด้วยกันจนจบระดับมัธยมศึกษาแล้วต่างแยกกันไปตามวิถีของตน กลับมาพบกันอีกครั้งเมื่อประมาณ 5 ปีที่ผ่านมา พระท่านนิ่งไปพักหนึ่ง แล้วพูดอย่างเรียบ ๆ ว่า “เป็นกุ่มแห่งสองกิโล กับปลาหมึกแห่งหนึ่งกิโลใช่ไหม”

ชายชราตกใจ ถามว่า “ทำไมท่านรู้ละ” พร้อมทั้งมองหาตะกร้าที่เธอวางไว้ แต่มันหายไปแล้ว ไม่มีร่องรอยของตะกร้าใส่กุ่มแห่งและปลาหมึกที่เธอทิ้งไว้เลย พระรูปนั้นกล่าวต่อไปว่า “โยมไม่ต้องรอเธอ เธอไม่กลับมา เราเข้าไปดูกุฎิที่สร้างเสร็จแล้วกันดีกว่า... แล้วอาตมาจะเล่าให้ฟัง” ชายชราลังเล แต่ก็เดินตามพระรูปนั้นไป เพราะคิดว่าเธอคงหยิบตะกร้ากุ่มแห่งกับปลาหมึกเธอคงเอากลับไปด้วยแล้วตอนเขาเผลอตั้

ระหว่างเดินเข้าไปในวัดที่ด้านหน้าของวัดติดถนนใหญ่ ด้านหลังเป็นศาลาริมหาดติดกับทางเดินริมทะเล รถยนต์ของชายชรายังจอดนิ่งอยู่ที่เดิม พระรูปนั้นเป็นเพื่อนเก่าตั้งแต่ยังเด็ก ๆ เริ่มต้นขึ้น “เมื่อสมัยรัชกาลที่ ๒ ที่ดินแห่งนี้เป็นที่มรดก ตกทอดมาถึงลูกสาวคนเดียวของครอบครัวชาวประมง ที่มีอาชีพจับหมึก จับกุ่ม ทำกุ่มแห้ง และปลาหมึกแห้งขาย กิจการดีมีฐานะดีกว่าชาวบ้านอื่นๆ” ชายชรารู้สึกเอ็นดูเข้าไปทั่วสารพวงกาย

พระรูปนั้นเล่าต่อ “พ่อเธอหายไปไหนทะเล แม่เธอก็จะมีสามีใหม่ ครอบครัวใหม่ก็ช่วยกันทำมาหากินเลี้ยงดูเธอมาจนโตเป็นสาว เธอสวยมาก มีลูกค้าชอบมาซื้อของกับเธอ แล้วแม่เธอก็เสียชีวิตด้วยโรคร้ายก่อนวัยอันควร พ่อเลี้ยงเธอก็ไปมีครอบครัวใหม่ เธอก็ขายกึ่งแห้งกับปลาหมึกเลี้ยงดูตัวเอง และต่อมาเธอรู้ตัวว่าตัวเองป่วยเป็นโรคเดียวกับแม่ของเธอ ซึ่งจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน เธอเลยยกที่ดินให้กับทางราชการเพื่อสร้างวัด แต่เธอไม่มีเงินพอที่จะสร้างกุฏิได้ เธอพยายามขายกึ่งแห้งกับปลาหมึกเพื่อจะนำเงินมาสร้างกุฏิให้พระได้อยู่ดีกว่าสภาพเพิงพักในสมัยนั้น ที่ไม่ค่อยคุ้มแดดคุ้มฝนให้กับพระเท่าไรนัก... แต่เธอทำไม่สำเร็จ...เธอล้มป่วยและเสียชีวิตลงในเวลาที่รวดเร็ว...”

ชายชราถามขึ้นอย่างเรียบ “แล้วอย่างไรล่ะ?...ท่านเจ้าอาวาสถึงขอให้ผมสร้างกุฏิให้กับวัดนี้ ทั้ง ๆ ที่ กุฏิสวย ๆ ก็มีวางอยู่ ยังพอสำหรับพระอีกหลายรูป”

“เพราะโยมถามว่าวัดนี้ยังขาดอะไร และโยมก็ไม่เคยถามว่าเพราะอะไรอาตมาถึงขอให้สร้างกุฏิให้ วาระจิตของโยมต้องการเพียงให้ ไม่ต้องการอะไร หรืออยากจะได้อะไรตอบแทน ไม่หวังผล ไม่ผูกพันกับผล ไม่มุ่งการสะสมบุญกุศลจากทานแม้แต่เล็กน้อย” พระรูปนั้นกล่าวเรียบ

“ท่านอวดคุณวิเศษมาอ่านวาระจิตผมได้อย่างไร เดี่ยวจะปาราชิกนะท่าน” ชายชรากล่าวพรางยิ้มเหมือนกระเช้าเพื่อนเก่าที่เป็นพระ

“อาตมาไม่มีคุณวิเศษขนาดนั้น แต่มีคณมาบอกในนิมิตของอาตมาว่าโยมจะเป็นผู้มาสร้างกุฏิตามที่เจ้าของที่ดินตั้งใจไว้แต่แรกเมื่อสองร้อยปีกว่า ๆ ก่อนโน้นแทนเธอ และเธอขายกึ่งแห้งกับปลาหมึกจนมีเงินสร้างกุฏิได้แล้ว” พระรูปนั้นกล่าว

ชายชรา หันไปดูกุฏิสร้างใหม่สวยงามราคาเกือบสามล้านบาท พร้อมกับสนทนถึงความเรียบร้อย รวดเร็วในการสร้าง แล้วกล่าวว่า

“...คำแล้วครับ ผมลากลับดีกว่า...ผมมาเห็นแล้วตามที่ท่าน
โทรศัพท์ไปบอกให้มาดู ผมได้เห็นแล้วครับ สวย เสร็จสมกับที่ตั้งใจไว้ครับ”

“...เจริญพร นะโยม” พระท่านกล่าว ขณะที่ชายชราหันกลับเดิน
ไปที่รถพร้อมกับสตาร์ทรถขับออกมาจากวัดอย่างช้า ๆ ในใจยังมึนงง กับ
เรื่องราวที่ฟังมา

เมื่อกลับถึงบ้าน ก่อนลงจากรถเขาได้กลิ่นอาหารทะเลแห้ง จึงไป
เปิดท้ายรถดู พบตะกร้ามีกุ้งแห้งสองกิโลกับปลาหมึกแห้งอีก 1 กิโล อยู่
ท้ายรถ...

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า: “คนดี ผียังรัก” การยกที่ดินให้กับทางราชการนั้น เพียงแค่
แสดงเจตนายกให้เป็นของทางราชการ ถือว่าสำเร็จบริบูรณ์แล้ว ไม่ต้องทำนิติกรรมใด ๆ
อีก หลักการนี้ยังคงมีอยู่ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่ใช้อยู่ปัจจุบันนี้

การมีเจตนายกให้ หรือการทำทานควรกระทำด้วยความตั้งใจเสียสละ เพื่อละ
ความตระหนี่ ไม่ต้องหวังผลของการให้ ไม่ผูกพันกับสิ่งที่ให้ ไม่ต้องการสะสมผลบุญจาก
การให้ เป็นการทำความดีของคนดี

ความตั้งใจของหญิงสาว เป็นความตั้งใจของการตั้งใจทำให้สำเร็จของการทำ
ทาน มิใช่เป็นการหวังผล ผูกพันในผล หรือสะสมผลบุญจากการทำทานหรือการให้
เช่นเดียวกับชายชรานั้นเช่นกัน แม้แต่ผียังรัก

3. ของใช้แล้ว...ราคาแพง

ประเทศสิงคโปร์เป็นเมืองท่า ในอดีตเป็นเมืองที่มีสินค้ารุ่นใหม่ ๆ เข้ามาจำหน่ายด้วยราคาที่ถูกลงกว่าประเทศไทย เพราะมาตรการทางภาษีของประเทศสิงคโปร์ ทำให้นักท่องเที่ยวจากประเทศไทยนิยมไปซื้อของแล้วหิ้วกลับมาเมืองไทย อาจเอามาขายต่อ หรือเอาไว้ใช้เอง ถือว่าได้ใช้ของราคาถูกกว่าถ้าจะซื้อที่เมืองไทย นอกจากคณะทัวร์ที่นิยมจัดนำเที่ยวสิงคโปร์แล้ว ยังนิยมจัดกิจกรรมทางวิชาการ หรือไปศึกษาดูงาน ผูกอบรมที่ประเทศสิงคโปร์อยู่เป็นเนืองนิตย์

สินค้ายอดนิยมซื้อที่ประเทศสิงคโปร์ในยุคนั้น (พ.ศ. 2530-2540) จะเป็นสินค้าที่เป็นเทคโนโลยีที่ทันสมัยเช่น กล้องถ่ายรูป นาฬิกา ทีวีสี เครื่องเสียง หรืออุปกรณ์ไฟฟ้า ต่าง ๆ เป็นต้น และการไปเดินหาซื้อของเหล่านี้ เป็นความท้าทาย เป็นความสนุก และสิ่งโชคที่จะได้ของราคาถูก และถ้าไปเที่ยวสิงคโปร์เป็นกลุ่มก็จะอวดกันว่า ใครจะซื้อของได้ถูกกว่ากัน บางคนถึงกับยอมที่จะซื้อมากกว่าหนึ่งชิ้น ถ้ารู้ว่าชิ้นแรกซื้อมาแพง ก็จะไปซื้อร้านที่เพื่อนร่วมคณะทัวร์ซื้อได้ถูกกว่าอีกชิ้นหนึ่ง เพื่อให้ราคาค่าเฉลี่ยต่อชิ้นของสินค้าที่ตัวเองซื้อมาถูกลง

สิงคโปร์นอกจากจะเป็นประเทศค้าขายแล้ว ยังเป็นประเทศที่ตั้งของหน่วยงานระดับสากล หรือระดับนานาชาติอีกหลายหน่วยงาน เป็นศูนย์กลางทางการเงิน การค้าและการขนส่งทางเรือที่สำคัญในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กิจกรรมต่าง ๆ จึงจัดให้มีขึ้นในประเทศสิงคโปร์บ่อย ๆ เพราะประชาชนในประเทศสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) ทั้ง 10 ประเทศสามารถเข้าประเทศสิงคโปร์ได้โดยไม่ต้องขอวีซ่าล่วงหน้า

สมชาย กับ สมบัติ ได้รับทุนเป็นตัวแทนจากรัฐบาลไทยไป ผูกอบรมที่ประเทศสิงคโปร์เป็นเวลา 1 เดือน (One Month Course) สมาชิกผู้เข้ารับการผูกอบรมล้วนมาจากประเทศสมาคมประชาชาติแห่ง

เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งสิ้น การฝึกอบรมเป็นไปอย่างเคร่งเครียด เกือบไม่มีเวลาออกไปเดินช้อปปิ้ง ที่เป็นความต้องการแฝงอยู่ในใจของผู้ที่ไปฝึกอบรมกันทุกคน และประเทศเจ้าภาพก็รู้ว่าผู้เข้าอบรมต้องการเดินห้างแหล่งช้อปปิ้งชื่อดังบนถนน Orchard ของสิงคโปร์

แต่วันแรก ๆ ของการฝึกอบรมดูเหมือน เจ้าภาพจะแกล้งด้วยการจัดตารางฝึกอบรมจนแน่น ไม่มีเวลาแม้แต่จะออกไปเดินเล่น หรือพักผ่อน นอกจากอยู่ในที่พักที่ทางเจ้าภาพจัดไว้ให้ แต่พอผ่านไปหนึ่งสัปดาห์บรรยากาศการฝึกอบรมเริ่มผ่อนคลาย เจ้าภาพก็อยากได้เงินตราเข้าประเทศ อยากขายสินค้าอยู่เหมือนกันแต่ชอบจะวางท่าเหมือนเอาจริงเอาจังกับการฝึกอบรมในวันแรก ๆ

สมชาย มีกล้องถ่ายภาพรุ่นใหม่ ทันสมัย คุณภาพดี ขนาดเบาพกพาได้สะดวก นำติดตัวไปจากเมืองไทยเนื่องจากซื้อมาจากประเทศผู้ผลิตโดยตรงก่อนหน้านี้จะมาฝึกอบรมที่สิงคโปร์ได้ไม่นาน จึงเป็นกล้องที่ทันสมัย สวยงาม เป็นที่สนใจของสมาชิกผู้เข้าอบรมและพบว่ากล้องรุ่นนี้มีวางจำหน่ายอยู่ในห้างร้านของสิงคโปร์ด้วยเช่นกัน ราคาประมาณ 500 เหรียญสิงคโปร์ ซึ่งแพงกว่าที่สมชายซื้อมาจากประเทศผู้ผลิตโดยตรงเล็กน้อยเท่านั้น

ริต้า เป็นชาวสิงคโปร์เชื้อสายจีนทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลตัวแทนจากประเทศไทย คือ สมชาย และ สมบัติ หลังจากฝึกอบรมและทำกิจกรรมทั้งวัน ยังต้องมาทำการบ้านต่อในช่วงค่ำที่ศูนย์ฝึกอบรมจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับทำการบ้านไว้ครบถ้วน สมชายสนใจทำการบ้าน แต่สมบัติดูจะชอบออกไปท่องราตรี และหาเวลาไปเลือกซื้อสินค้าตามรายการที่รับฝากมาให้ได้ครบถ้วนก่อนจะถึงวันเดินทางกลับประเทศไทย จึงมักจะขอให้สมชายทำการบ้านให้ หรือขอให้ช่วยทำกิจกรรมแทนอยู่เป็นประจำ

ริต้า จึงใช้เวลาส่วนมากกับ สมชาย เพื่อช่วยเหลือการทำการบ้าน และกิจกรรมต่าง ๆ สร้างความไม่พอใจให้กับสมบัติ จนทุกคนในคณะฝึกอบรมสังเกตเห็นได้

วันหนึ่งเมื่อเลิกการฝึกอบรมช่วงกลางวันแล้ว สมบัติ ขอให้ริต้าพาไปซื้อของที่ียงขาดอยู่ตามรายการที่รับฝากมา และหมายถึงพาไปเที่ยวท่องราตรี ดื่มกินอาหาร ตามแหล่งบันเทิงช่วงค่ำคืนด้วย เธอตอบสมบัติตามแบบนักธุรกิจสิงคโปร์ แบบที่เล่นทีจริง แปลเป็นภาษาไทยมีความหมายว่า “ฉันเป็นของใช้แล้ว เคยมีสามี มีลูกติด เลี้ยงลูกคนเดียว ค่าตัวฉันแพง เพราะตัวฉันได้ผ่านการพิสูจน์แล้วว่ามีประสิทธิภาพ เธอรู้ราคาไหวหรือ ฉันจะไปไหนที่แพง ๆ นะ”

สมบัติ ได้ฟังดังนั้นถึงกับนั่งอึ้งไปครู่ รับรู้ได้ว่า ริต้า ไม่อยากออกไปกับตัวเองแล้ว แต่ปฏิเสธแบบสุภาพ แต่สมบัติก็ยังข้องใจ จึงได้ตอบไปว่า “แล้วเวลาที่ไปกับสมชาย ไปที่แพง ๆ หรือเปล่า” เธอตอบกลับมาว่า “สมชายเขาชอบของดีที่มีประสิทธิภาพ ไม่ค่อยเกี่ยวเรื่องราคา”....

คำตอบของ ริต้า สร้างความขุนเคืองให้กับสมบัติมากขึ้นอีก แต่สมบัติไม่ได้แสดงความไม่พอใจกับสมชาย ยังทำดีและปฏิบัติต่อสมชายเช่นเพื่อนร่วมชาติเพราะต้องพึ่งสมชายให้ทำการบ้านให้

เวลาผ่านไปจนจบหลักสูตรฝึกอบรมหนึ่งเดือน มีการอำลาและขึ้นเครื่องบินกลับประเทศไทย เมื่อถึงประเทศไทย รับของจากสายพานลำเลียงที่สนามบิน เตรียมตัวจะลาจากกันแล้ว สมบัติ ทำท่าตกใจเหมือนลืมนะอะไรสักอย่าง หน้าซีดปากสั่นพูดกับสมชายว่า “พี่ ๆ ผมลืมนะ ลืมถ่ายรูปให้น้องเมีย มันเอาเรื่องผมตายแน่ รายการของคนอื่นผมได้ครบหมด ลืมรายการเดียว พี่ช่วยผมหน่อย” สมชาย เห็นท่าทางของสมบัติแล้วอดสงสัยไม่ได้จึงถามว่า “แล้วยังไง จะให้ช่วยอะไร” สมบัติ หน้าตาดีขึ้นพูดว่า “ผมขอซื้อกล้องถ่ายรูปพี่ นะครับ มันเป็นรุ่นใหม่ ทันสมัย และ ดูใหม่มาก” สมชายตอบว่า “มันเป็นของใช้แล้วนะครับ”

สมบัติยิ้มออกมาด้วยความดีใจ “ผมชอบทำตามแบบพี่ครับ ของที่ใช้แล้วพิสูจน์ได้ว่ามีประสิทธิภาพ ถึงราคาแพงกว่าของใหม่เอี่ยมก็สู้ครับ ไม่เกี่ยงราคาครับ” พร้อมกับส่งเงินให้สมชาย 600 เหรียญสิงคโปร์ คว่าเอากลับจากสมชาย แล้วรีบเดินจากไปโดยเร็ว

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า: “อย่าดูถูกของเก่า อาจมีราคาแพงกว่าของใหม่” นโยบายทางการคลังว่าด้วยมาตรการทางภาษีของประเทศ ส่งผลกับการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศอย่างมาก

การรับปากฝากชื่อของเป็นสิ่งที่รบกวนภารกิจของการเดินทางไปต่างประเทศอย่างมาก ในปัจจุบันยังมีการประชุม ศึกษาดูงาน และสัมมนาในต่างประเทศอยู่เช่นเคย และพฤติกรรมของผู้ไปศึกษาดูงานในต่างประเทศยังเหมือนเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้ว่า สินค้าที่วางขายอยู่ในเมืองไทยมีความทันสมัย และราคาไม่แตกต่างจากประเทศสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) ก็ตาม

ผู้หญิงเก่งมักจะใช้พลังของตนเปลี่ยนพลิกไปสู่พลังของการสร้างความสำเร็จ ประโยชน์ของตนได้ด้วยการใช้ Sex Transmutation ดังเช่น ริต้า ในเรื่องนี้

4. ขอเวลานับดาว

การใช้ดวงดาวทำนายโชคชะตาเกิดขึ้นจากคนค้าขายที่รอนแรมไปในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน กลางคืนมองเห็นน้ำกับฟ้า มีดาวอยู่เต็ม เมื่อการเดินทางราบรื่น เขาก็คิดว่าดาวอยู่ตรงไหนบ้าง เมื่อการเดินทางมีพายุ มีฝน มีอุปสรรค ก็คิดว่าดาวอะไรอยู่ตำแหน่งใด เมื่อค้าขายดี ได้กำไรมาก ดาวที่เขามองเห็นอยู่ตรงไหนบ้าง เมื่อค้าขายขาดทุน เขาก็คิดว่าดาวของเขาอยู่ตำแหน่งใด มีการจดบันทึกและสังเกตการณ์ตำแหน่งของดาวต่าง ๆ จึงเป็นที่มาของโหราศาสตร์ที่ใช้การพยากรณ์ด้วยตำแหน่งของดวงดาวบนท้องฟ้า

ดวงดาวถูกนำมาใช้แทนความหมายหลาย ๆ อย่าง เช่น ความสดใส ความฝัน การมีฐานันดรสูง เป้าหมายที่ต้องการเอื้อมให้ถึง ความดีงาม ความสวยงาม ความเก่ง ความสำเร็จ ชัยยศในตำแหน่งหน้าที่การงาน เป็นต้น ดังนั้นจึงมีชื่อเรียกจำนวนมากที่มีความหมายว่า ดวงดาว หรือ ดาว และมักจะเป็นสัญลักษณ์ของผู้หญิง

สมบัติ กับ สมหญิง แต่งงานกันมานานกว่าจะมีลูก เนื่องจากทั้งคู่ต้องทำงานสร้างฐานะ ทำธุรกิจส่วนตัวที่เป็นมรดกของครอบครัวที่มีลูกคนเดียวทั้งสองฝ่ายได้รับมา ประกอบกับ สมบัติมีร่างกายไม่ค่อยจะแข็งแรง ดังนั้นทั้งคู่กว่าจะมีลูกได้ก็อายุเลยสามสิบปีแล้ว การมุ่งแต่งงานสร้างฐานะทำให้ไม่มีเวลาอยู่กับบ้านต้องเดินทางไปต่างเมืองเป็นประจำ แม้แต่วันที่สมหญิงคลอดลูกที่โรงพยาบาล สมบัติ ยังไม่มีเวลาได้อยู่ดูลูกที่กำเนิด เพราะติดงานสำคัญที่ต่างประเทศ จึงต้องวานให้ สมชาย ที่เป็นเพื่อนสมัยเรียนหนังสือมาด้วยกันแต่ยังไม่มีครอบครัว มีบ้านอยู่อาศัยใกล้ ๆ กัน ช่วยมาดูแลแทน และได้ตั้งชื่อสมาชิกใหม่ของครอบครัวว่า “ดาริน” มีความหมายว่า “ดวงดาว” เมื่อนับวันเดือนปีเกิดของ สมบัติ สมหญิง และสมชาย แล้วพบว่า สมชายเกิดก่อนใครทั้งหมด ดังนั้น ลูกของสมบัติกับสมหญิง จึงเรียนสมชายว่า “ลุงสมชาย”

หลานของลุงสมชายกลับจากโรงเรียนชั้นประถมปีที่ 1 จะรีบนำสมุดการบ้านมาอวดทันทีเมื่อคุณครูให้ดาวหลานมาหลายดวง หลานจะนับจำนวนดาวให้ลุงฟังขณะที่ลุงนั่งยิ้มด้วยความพอใจที่หลานได้ดาวมาเยอะมาก เพราะเธอนับวนไปวนมาหลายเที่ยวไม่จบเสียที จนกว่าลุงสมชายจะล้วงกระเป๋าหยิบกระดาษสีแดงบ้าง สีม่วงบ้าง สีเทาบ้างส่งให้ เธอถึงจะหยุดนับดาว

คุณลุงสมชาย จะเป็นผู้ดูแล รับ-ส่ง หลานดาร์วินที่โรงเรียนบ่อย ๆ เพราะพ่อกับแม่ทำงานไม่มีเวลาดูแลลูก คุณลุงสมชายจะเป็นผู้พา ดาร์วินไปหาหมอ ตรวจสุขภาพ ไปเรียนพิเศษ ไปเล่นกีฬา ไปร่วมกิจกรรมต่างที่โรงเรียนจัดขึ้น บ่อย ๆ รวมทั้งแนะนำการเรียนให้กับดาร์วิน เพราะ สมบัติกับสมหญิง ไม่มีเวลาดูแล ดาร์วิน ได้ทุกวัน เพราะมุ่งมั่นกับการทำงานสร้างฐานะ และเป็นอย่างนั้นเรื่อยมา

ดาร์วิน ใช้เวลากับลุงสมชาย เท่า ๆ กับอยู่กับพ่อและแม่ของตนเอง จึงซึมซับ เรียนรู้ลักษณะนิสัยใจคอ ความรู้สึกนึกคิดของคุณลุงสมชายไว้โดยไม่รู้ตัว

หลายปีผ่านไป ดาร์วิน เรียนจบได้บรรจุเข้ารับราชการเป็นทันตแพทย์หญิง ด้วยการแนะนำการศึกษาของคุณลุงสมชาย และเป็นตัวเตอรืให้ในบางรายวิชาระหว่างที่เป็นนักเรียน ดาร์วิน เป็นเด็กหน้าตาดีมีหนุ่ม ๆ มาชอบเยอะ มีครบทุกเหล่า ทั้งทัพบก ทัพเรือ ทัพอากาศ ตำรวจ ส่วนมากเป็นเพื่อนสมัยเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษามาด้วยกัน รู้จักลุงสมชายกันทุกคน เพราะอาศัยรถของคุณลุงสมชายกลับบ้านหลังเลิกเรียนอยู่เสมอ เมื่อจบชั้นมัธยมแล้วต่างแยกย้ายกันไปเรียนตามสมัครใจ นักเรียนที่เรียนอยู่โรงเรียนเหล่าต่าง ๆ จะใช้เวลาเรียนระดับอุดมศึกษาเป็นเวลา 4 ปีก็จบบรรจุเข้ารับราชการ ติดดาวบนบ่ากันทุกคน แต่การเรียนทันตแพทย์ต้องใช้เวลา 6 ปี ในระดับอุดมศึกษา กว่า ดาร์วิน จะเรียนจบเพื่อนร่วมชั้นมัธยมศึกษามีดาวบนบ่ากันหลายดวงแล้ว

พ่อแม่ของ ดาริน อยากเห็นลูกสาวมีครอบครัวจะได้อุ้มหลานเสีย ที่ รอยุ่หลายปีแล้วก็ไม่เห็นวีแวว จะแต่งงานเสียที ทั้ง ๆ ที่มีผู้ชายมาชอบ อยู่หลายคน แต่ ดาริน ก็ดูที่ท่าเฉยเมย ไม่ค่อยสนใจมีครอบครัว ซึ่งเป็น ปัญหาระดับชาติ หนุ่มสาวทั่วโลกในปัจจุบัน แต่งงานช้า หรือไม่แต่งงาน ทำให้กระทบถึงจำนวนประชากรและการจัดสวัสดิการภาครัฐ รวมถึง ปัญหาสังคมอื่น ๆ หลายประเทศกำลังแก้ปัญหานี้ เพื่อเตรียมถึงพ่อแม่ของ ดารินต้องมาปรึกษาลุงสมชายให้ช่วย เพราะสนิทสนมกับลูกของตนมากที่สุด โดยสัญญาว่า ถ้าทำให้ลูกตอบตกลงจะแต่งงานได้ยินดียกที่ดินที่รับ จำนำไว้แล้วเจ้าของไม่มาไถ่คืนจำนวนกว่า 100 ไร่ให้เป็นรางวัล แต่ให้ สมชายไปฟ้องร้องเป็นคดีความในศาลเอาเอง เนื่องจากสมชายมีความรู้ และทำงานเป็นที่ปรึกษาด้านกฎหมายด้วย

หลังจากตกลงกันแล้วจึงนัดหมายให้มาพร้อมหน้ากันทั้ง เมื่อทาน ข้าวกันเสร็จเรียบร้อย ลุงสมชายก็เริ่มต้นบอกกับ ดาริน ว่า “พ่อและแม่ อยากให้ ดาริน แต่งงานมีครอบครัว พ่อแม่จะได้หมดห่วง ” ดาริน ดู เหมือนจะรู้ตัวล่วงหน้าว่าจะถูกร้องขอให้มามีครอบครัว ก็มีสีหน้าเรียบเฉย อดยิ้มไม่ได้ ๆ ตามแบบของเธอแล้วถามกลับมาว่า “จะให้แต่งกับใครดีล่ะ ค่ะ” สมชาย รีบพูดขึ้นมาทันทีว่า “หนูก็นับดาวชิ คนไหนมีดาวเยอะ ๆ ก็ แต่งกับคนนั้น เห็นมีคนมาแหวะเวียนหาหนูทั้งสี่เหล่า พ่อ แม่ และลุง มีหนู คนเดียว อยากเห็นหนูมีความสุข จะได้มีหลานให้อุ้มเสียที” ดาริน ตอบตกลงอย่างง่ายดายว่าจะขอเวลาไปนับดาว มีความหมายว่าจะขอเวลาไปเลือก คนที่มียศสูง ๆ และแต่งงานด้วยทำให้สมบัติ กับ สมหญิงยินดีกับความ สำเร็จของสมชายที่สามารถเกลี้ยกล่อมให้ ดาริน คิดที่จะแต่งงานมี ครอบครัวได้เสียที

เวลาผ่านไป หนึ่งเดือน สองเดือน สามเดือน ก็ยังไม่เห็นว่า ดาริน จะมีที่ท่าเปลี่ยนแปลงอะไร ยังคงใช้ชีวิตคบหากับเพื่อน ๆ ทุกคน ทุกเหล่า เหมือนเดิม จนพ่อ แม่ ต้องไปหาสมชายให้ช่วยจัดการ เพราะ สมบัติกับ

สมหญิงไม่อยากจะพูดเรื่องแบบนี้กับ ดาริน ด้วยตนเองอีกแล้ว เพราะเคยพูดแล้วทำให้บรรยากาศในครอบครัวเจียบเหงา ดาริน แสดงอาการไม่พอใจ พ่อกับแม่ที่พูดเรื่องแบบนี้ โดยอ้างว่าต้องทำงานเก็บเงินไม่ยอมกลับไปหาพ่อและแม่เมื่อถึงวันหยุด ต้องอยู่เฝ้าวันหยุด หรือไม่ก็ทำงานล่วงเวลา เพราะมีบ้านพักที่ทางราชการจัดไว้ให้

สมชายจึงวางแผนให้รางวัลตามจำนวนดาวที่ ดาริน นับได้ดวงละหนึ่งล้าน สมบัติกับสมหญิง ดีใจนำขานี้ไปบอก ดาริน โดยอ้างคำพูดของลุงสมชายว่าจะให้ดวงละหนึ่งล้านเมื่อแต่งงาน จะแต่งงานกับคนมีกี่ดาวก็ได้ไม่จำกัด สมบัติกับสมหญิงคิดว่า ดาริน จะต้องชอบ และมีความเป็นไปได้อย่างมากไม่เกินสามดาวหรือสามล้านบาท ประกอบกับสมชายตัวคนเดียว ไม่มีลูกหลานรับมรดก และได้ที่ดินไป 100 กว่าไร่แล้วย่อมสามารถให้ดารินสามล้านบาทได้ ดารินได้ฟังก็ทำหน้าตามแบบฉบับของทันตแพทย์หญิงเมื่อเวลาพบคนไข้ที่มาทำฟัน คือ วางหน้าตาเฉย ยิ้มมุมปากนิด ๆ เวลาผ่านไปอีกหลายเดือนทุกอย่างก็ยิ่งเหมือนเดิม เจียบสนิท ไม่มีข่าวใด ๆ ของดารินเลย สมบัติกับสมหญิงจึงขอให้สมชายช่วยติดตามว่าเรื่องจะแต่งงานเป็นอย่างไรบ้าง มีความคืบหน้าอย่างไร ที่นา 100 กว่าไร่ที่ยกให้ สมชายดำเนินการฟ้องศาลและมีการโอนไปเรียบร้อยแล้ว

การนัดหมายทานอาหารเกิดขึ้นในค่ำของวันหยุด สมบัติ สมหญิง สมชาย และดาริน มารับประทานอาหารกันที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง มีห้องส่วนตัวให้รับประทานอาหารร่วมกัน คราวนี้สมหญิงเป็นฝ่ายเริ่มถามดารินว่า “ตอนนี้นับดาวไปถึงไหนแล้ว อยากรู้ว่าจะมีดาวกี่ดวง” หมายความว่าเลือกคนที่จะแต่งงานด้วยหรือยัง และมีดาวบนบ่า หรือมียศอะไร ดารินก้มหน้าดูตครื่องดื่มและตอบสมหญิงอย่างเรียบ ๆ ว่า “ยังนับไม่เสร็จจะแม่” พร้อมกับมองมาที่สมชาย แล้วพูดว่า “ถ้าหนูนับดาวไม่เสร็จลุงรู้ไหมว่าจะต้องทำอย่างไร แต่คราวนี้อะไรที่เป็นของลุงต้องยกให้เป็นของหนูหมด แค่ที่ดิน 100 กว่าไร่ยังไม่พอนะ” เรียกเสียงหัวเราะเสียงดังให้กับ

สมบัติ สมหญิง และสมชาย เพราะเห็นเป็นเรื่องขำ ๆ เพราะสมชายทำแบบนี้กับ ดาริน ตั้งแต่ดารินยังเด็ก ๆ เมื่อครั้งได้ดาวมาจากครู เธอจะนับดาวของเธอจนกว่า ลุงสมชายจะให้ในสิ่งที่เธอพอใจ เธอจึงจะหยุดนับ และถ้าดาริน อยากรู้ได้อะไรที่ขอจากสมบัติ และสมหญิงแล้วจะต้องอธิบายเหตุผลมาก ๆ ดาริน จะมาบอกลุงสมชาย ก็จะได้ตามต้องการเสมอ โดยไม่ต้องอธิบายเหตุผล

สมหญิง ถามต่ออีกว่า “อยากรู้ว่าคนที่หนูรัก หนูชอบ มีดาวกี่ดวงนะ จะรอให้มีดาวเยอะ ๆ ค่อยมาบอกหรือไง ดวงละล้านคงได้หลายล้าน” คราวนี้เรียกเสียงหัวเราะให้กับทุกคนอีกครั้งรวมทั้ง ดาริน ที่สมหญิงเปิดเผยนิสัยชอบมีทรัพย์สิน (งก) ของดารินตั้งแต่เล็กจนโต และ ดารินก็ตอบด้วยเสียงเรียบ ๆ อมยิ้มตามแบบฉบับของเธอว่า “หนูรักและอยากแต่งงานกับคนที่ม่ ดาริน ดวงเดียวคะ ถึงยังนับไม่เสร็จเสียที” และการสนทนาก็เปลี่ยนเป็นเรื่องอื่น ๆ ทำให้บรรยากาศของการรับประทานอาหารค่ำวันนั้นมีความสุขกันทุกคน

ก่อนจะแยกจากกันไปขึ้นรถกลับบ้าน สมบัติกับสมหญิงเห็นดารินเดินเข้าไปใกล้สมชาย จ้องหน้า สมชาย ทำตาโตแล้วพูดขึ้นเหมือนกระซิบไม่ให้ สมชายกับสมหญิง ได้ยิน แต่สมชายกับสมหญิง อยู่ในแวดวงธุรกิจ การค้ามานานอ่านจากริมฝีปากบาง ๆ ของดารินจับความได้ว่า “ลุงมีดาริน กี่ดวง บอกมาเดี๋ยวนี้ละ”???

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า: “รักไม่มีพรมแดน” ถึงแม้ว่าแนวโน้มของคนรุ่นใหม่จะแต่งงานมีครอบครัวช้า เนื่องจากต้องใช้เวลาในการศึกษาเล่าเรียน สร้างฐานะ แต่การมีครอบครัวเป็นความต้องการสืบสานวงศ์ตระกูลและทายาทในรุ่นต่อไปเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะดำรงเผ่าพันธุ์

การเลือกคู่ครองควรมีพื้นฐานมาจากความรัก และความรักเป็นภาวะทางอารมณ์ที่ธรรมชาติให้มากับมวลมนุษยชาติ การบังคับให้เกิดขึ้นโดยผู้อื่นมีอาจเกิดขึ้นได้